

и затурили, та не сж отбѣлѣзани въ ни единъ досегашенъ приносъ за българския книгописъ, а ще да има доста такива, които сж положително изгубени въ плѣсень или пропаднали въ мнхлото, та надали ще да се сѣти за тѣхъ нѣкоя стара паметъ и да ги прѣпорѣча на най-новия ни книгописъ.“

Но какъ и да било, а на 1844 година въ Смирна се появява онова издавано двѣ години наредъ „Любословіе или повсемесечно списаніе“ съ сжщото мотто „испитайте писания.“ *Любословието* на Фотинова е излазяло двѣ години, на четвъртини (4-о) по 16 страници, по два стълбеца всѣка.

То е почнхло да излазя отъ априлъ 1844 г. и годишнината носи название *томъ*, а номерата или книжкитѣ *число*. Първийтъ томъ съдържа 12 числа, вторий—тоже 12 (13—24). Номерацията на всѣки томъ е отдѣлна и стига до 192 страници. Първото число е излѣзло прѣзъ апр. 1844 г., а послѣдното прѣзъ юний 1846 г. въ печатницата на А. Дамиянова въ Смирна.

Шрифтътъ, съ който е печатанъ „Любословието“ е черковенъ. Вънкашность довольно хубава. Има нѣкои книжки съ иллюстрации.

Нѣма съмнѣние, че заслугата на Фотинова не е малка. Ония, които, сега слѣдъ едно петдесетлѣтие, виждатъ колко е лесно нѣщо да се подкачи *сега* едно поврѣменно списание, онѣзи, които вече сж видѣли и чели вѣстници и списания издавани и печатани у насъ, дору въ малки градове и села, онѣзи, които съ една рѣчь, гледатъ на работата съ сегашни очи, може да попитатъ: че въ що състои заслугата на Фотинова? Голѣма заслуга ли е това, да напишишъ или прѣведешъ нѣколко статии и да ги дадешъ на печатаря за да ги нареди и уреди и издаде въ едно поврѣменно списание?

Познатото, извѣстното и станхлото достхпно на мнозина не е голѣма работа. Ала тозъ, който първи е открилъ или открие що и да било, освѣнъ ако дължи откритието си на нѣкоя случайность, не може да не бжде признатъ за забѣлѣжителна личность.

Прѣдставете си състоянието на нашата книжнина прѣди петдесетъ години. Нийдѣ въ България нѣма печатница. Българский языкъ йоще се намѣрва въ зародиша си. Едни искатъ и захващатъ да пишхтъ по старобългарски, по славянски; други искатъ да се вземе за основа народния говоръ, но йоще не смѣхтъ да пусххтъ въ ходъ тѣзи идея. Самъ-тамъ и сегизъ-тогизъ се правххтъ опити за писание. Десетина български, а повечето полвинъ български, книги сж били видѣли бѣлѣ свѣтъ. Самитѣ понятия на редъ книжовни прѣд-